

TIRATS A LA VORERA

Iolanda G. Madariaga

TÍTOL: *RAN DEL CAMÍ*

QUALIFICACIÓ: TRES ESTRELLES

FITXA:

AUTOR: ANTON P. TXÈKHOV

TRADUCCIÓ: NINA AVROVA I JOAN CASAS

DIRECCIÓ: JOAN CASTELLS

ESCENOGRAFIA: PACO AZORÍN

VESTUARI: CÉSAR OLIVAR

IL·LUMINACIÓ: QUICO GUTIÉRREZ

MÚSICA ORIGINAL: ÒSCAR ROIG

INTÈRPRETS: JAUME BERNAT, FRANCESC ALBIOL, NOËL OLIVÉ, GENÍS
HERNÁNDEZ, JUDIT FARRÉS, XUS ESTRUCH, TONO SALÓ, ERNESTO
COLLADO, MANEL BARCELÓ, JORGE PEÑA, FÀTIMA CAMPOS, MANEL
CASTILLEJOS, POL LÓPEZ, VICTÒRIA ALVELO, ORIOL TARRASÓN, CARLES

CUEVAS

SALA PETITA DEL TNC, 24 DE GENER DE 2002

Ran del camí és la primera obra dramàtica de Txèkhov. Una peça breu que dona forma dramàtica al conte original, publicat anteriorment pel mateix autor. Viatgers, caminants, peregrins, gent de mal viure i algun camperol de la zona coincideixen en una taverna durant un capvespre d'una crua tardor. Txèkhov, magnífic cronista de la seva època, dibuixa amb minuciositat pintant els seus personatges de malenconia per explicar l'anècdota d'un aristòcrata empobrit i alcoholitzat que escampa la seva soledat per les tavernes buscant la seva esposa. En un únic acte, l'autor ens presenta una galeria de personatges dispersos que busquen refugi en una taverna a peu de camí. Txèkhov retrata, com si fos una instantània, un espai marginal, perifèric de la vida i, en el seu retrat, queden fixats els tipus que el poblen. Es tracta d'una obra coral des de la qual, al seu torn, apareix cada personatge clarament precisat. Escollir una obra de Txèkhov sempre vol dir mantenir la base d'un bon coixí sobre el qual recolzar un muntatge. Joan Castells il·lustra el conte deixant-se portar per un ambient de somni, gairebé de malson, de l'obra i minimitzant la seva força dramàtica. El muntatge pren així certa morositat. L'aristòcrata amb prou feines es distingeix de la resta d'éssers que estan tirats a la vorera que retrata Txèkhov. Es juga amb l'ambigüitat del personatge central fins a l'extrem. Només l'aparició a escena del seu antic servent ens dona notícia de la veritable condició d'aquest. El joc d'ocultació a què és sotmès l'espectador no deixa espai a les especulacions. El vestuari també contribueix a uniformitzar els personatges, un vestua-

ri monocrom que, malgrat tot, contrasta adequadament amb el del cotxer i el de la fugaç aparició de l'esposa escapada de l'aristòcrata. Un escenari inhòspit, marcadament desequilibrat i fosc, acull aquesta cort dels miracles en un ambient malaltís, amb efluvís d'humitat i alcohol. Com en la major part de les obres de l'autor, el drama es troba en un perfil irònic de l'època retratada, però a *Ran del camí*, el fet narratiu s'imposa per sobre d'altres valors i això malgrat l'esforç interpretatiu de l'elenc.